

Arvingarne, som voro icke mindre än 9 till antalet, blevo ursinniga. Här måste finnas någon gömd skatt, menade de. Han måste ha grävt ned sitt silver någonstädes. — Nu började en orolig tid i »Silverkvarnen». Varje vrå genomsnokades, nära nog varje fotsbredd jord genomgrävdes. Enligt vad jag hört av Bringåsa-boar, som bevittnat det, såg den vackra trädgården ut som en illa skuren torvmosse, där man knappast kunde taga ett steg utan att falla ned i en grop. —

— Detta resultatlösa letande fortgick i nära två år, men förgäves. Då togo äntligen arvingarne sitt förnuft till fånga, övergävo skatteletandet och sålde gården. Köparen blev en inom orten fullkomligt okänd person, en herre från Stockholm, som hette Lars Appelblom.

— Hm, anmärkte notarien, det namnet tror jag mig ha sett i Stockholmspolisens arkiv.

— Mycket troligt! Mannen hade varit bland huvudstadens allra värsta ockrare och blodsugare, och då han beslöt sig för att köpa Norrekvarn och gräva ned sig i hjärtat av den småländska landsbygden, skedde det nog därför, att Stockholmsmarken började bli honom för het. Men det hade man ingen aning om i Bringåsa. Där gladde man sig åt att det vackra Norrekvarn åter skulle komma i värdiga händer och bli till glädje och gagn för hela orten. Och i början såg det också ganska lovande ut. Herr Appelblom hade ett förtroendeingivande yttre, en smidig tunga och vinnande sätt. Det enda man hade emot honom var att han såsom varande gammal ungarl inte gärna kunde få den betydelse för ortens sällskapsliv, som man hop-